

عنوان مقاله:

تصوف خانقاهی در یزد به روزگار ایلخانان و آل مظفر

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های ایرانشناسی، دوره 2، شماره 1 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

علی اکبر تشکری بافقی - استادیار گروه تاریخ دانشگاه یزد

خلاصه مقاله:

هجوم مغول به ایران که با گسترش ناامنی، تخریب بسیاری از زیر ساخت های تمدنی و خلا مذهبی فکری ناشی از سقوط خلافت همراه بود، نه تنها تصوف را به مرجع عوام در گریز از فشارهای حاکم ارتقا بخشید که مناطق دور از دسترس را ملجا نخبگان فرهنگی نمود. مبتنی بر چنین رویکردی، یزد به واسطه درایت اتابکان در حفظ آرامش و امنیت نسبی و نیز مرکزیت آل مظفر، به یکی از کانون های جذب متصوفه نامبردار گردید. چنانکه برگرفته از ویژگی های مشایخ در: ساده زیستی، هدایت عمومی به تسلیم و توکل، همگونی با شریعت و عدم مزاحمت برای دولت مردان، تصوف از دو منظر قبله گاه حاکم و محکوم شد. مشروعیت بخشی به ساختار قدرت و تسکین آلام اجتماعی. بدین ترتیب در حالی که ارادت حکام و بزرگان محلی به تصوف، در ساخت و توسعه مالی خانقاه نمود یافت، کرامت مشایخ نیز معرف و جاهت و حد فاصل آنها با عوام گردید. از این رو مقاله حاضر می کوشد تا در بستری از: روح حاکم بر زمانه، و جاهت اجتماعی مشایخ و حمایت بزرگان محلی و سلاطین مظفری در احداث خانقاه، به بازشناسی جایگاه تصوف در یزد طی قرن هشتم ق بپردازد.

کلمات کلیدی:

آل مظفر، اتابکان، یزد، تصوف، خانقاه، مشایخ دادائیه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1404749>

